

Arrest

nr. 194 776 van 9 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beschikt over de Soedanese nationaliteit en werd geboren in Um Duwein. Toen u 2 jaar oud was ging u met uw ouders in Libië wonen. In 2011 vertrok u uit Libië omwille van de oorlog en ging u naar Italië waar u subsidiaire bescherming kreeg van de Italiaanse autoriteiten. Op 27 juni 2016 kwam u in België aan waar u op 15 juli 2016 asiel aanvraagde. U verklaarde dat u in Italië slecht behandeld werd door de Italiaanse autoriteiten.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen

behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Soedan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u dat u er problemen had met de directrice van het vluchtelingencentrum waar u woonde omdat die u racistisch zou behandeld hebben en u met de dood bedreigd zou hebben toen u in het ziekenhuis lag in Italië omdat u gedreigd zou hebben met naar de pers te stappen om te vertellen wat ze deed en over de mishandelingen die u ondergaan zou hebben in het vluchtelingencentrum (zie gehoorverslag CGVS p.6). Gevraagd of u een klacht indiende bij de politie in Italië nadat de directrice van uw vluchtelingencentrum u met de dood bedreigd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS p.7), zei u dat u dacht dat ze contacten kon hebben met de politie en u bang was, waarna u uit het ziekenhuis zou weggevlucht zijn. Er moet dus vastgesteld worden dat u geen bescherming zocht bij de Italiaanse autoriteiten nadat u daar met de dood bedreigd zou zijn geweest. Toen u uw asielaanvraag indiende bij DVZ, verklaarde u dat u, nadat u vertrokken was uit Italië en in Zweden verbleef, hoorde dat mensen van de Italiaanse autoriteiten u zochten (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5 in het administratief dossier). U zei dat u vermoedde dat dit komt omdat u geklaagd had bij de burgemeester van Perugia omtrent de manier waarop u behandeld werd in Italië door de medici en door de autoriteiten. U verklaarde verder dat de burgemeester omwille van deze klacht ontslag genomen zou hebben.

Toen u hiernaar gevraagd werd tijdens uw gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS p.8-9), zei u dat u gaan klagen was bij de burgemeester van Perugia maar dat deze geen interesse had in uw klacht. U kreeg de burgemeester niet te zien en hoorde daarna dat hij ontslag genomen had (zie gehoorverslag CGVS p.8). Gevraagd waarom de burgemeester van Perugia ontslag genomen zou hebben, zei u dat u hem gevraagd zou hebben om een onderzoek te voeren naar de mishandelingen van vluchtelingen in het centrum en dat hij ontslag nam voor hij dat onderzoek deed. Gevraagd of u wist waarom de burgemeester van Perugia ontslag genomen zou hebben, zei u dat hij ontslag genomen zou hebben omdat u over de realiteit sprak in het document dat u hem overhandigd zou hebben en dat u in dat document ook zou gezegd hebben dat u met de pers ging spreken over de mishandelingen indien de burgemeester er niets aan deed. U kon zich de naam van de burgemeester van Perugia niet meer herinneren en verklaarde dat hij ontslag genomen zou hebben toen u in het ziekenhuis lag, eind 2013 – begin 2014 (zie gehoorverslag CGVS p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Wladimiro Boccali de burgemeester van Perugia was van 24 juni 2009 tot de verkiezingen op 8 juni 2014. Wladimiro Boccali verloor deze verkiezingen waarna Andrea Romizi de nieuwe burgemeester van Perugia werd. Er moet dus vastgesteld worden dat de burgemeester van Perugia geen ontslag nam, noch in 2013, noch in 2014 maar de gemeenteraadsverkiezingen verloor, waarna de winnaar van deze verkiezingen als nieuwe burgemeester werd aangesteld. Uw verklaringen, dat de burgemeester van Perugia ontslag genomen zou hebben omwille van uw klachten over uw verklaarde mishandelingen in uw centrum in Italië, blijken dus niet te kloppen. Het feit dat u deze leugenachtige verklaringen aflegt, ondergraaft volledig uw algemene geloofwaardigheid alsook uw verklaringen dat u het slachtoffer werd van mishandelingen in Italië. Daarnaast kan over deze verklaringen ook opgemerkt worden dat u, zoals hierboven al beschreven, bij DVZ verklaarde dat u in Zweden hoorde dat de Italiaanse autoriteiten u zouden zoeken maar dat u dan wel daarna nog naar Italië terugkeerde (zie verklaringen DVZ over reisroute en gehoorverslag CGVS p.6).

Als andere voorbeelden van uw "mishandeling" in Italië, haalde u aan dat u 50 euro moest betalen voor uw astma medicatie, terwijl u deze in België (als asielzoeker) gratis krijgt (zie gehoorverslag CGVS p.7)

U verklaarde bij DVZ ook dat u in Italië "geen recht op werk" kreeg (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS). Toen er u gevraagd werd dit uit te leggen tijdens uw gehoor op het CGVS zei u dat men u in Italië, wanneer u er solliciteerde, zei dat de economie niet goed is in Italië en dat zelfs de Italianen geen werk vinden (zie gehoorverslag CGVS p.8). Dat u moeilijk werk zou vinden in Italië, zoals alle Italiaanse burgers, betekent niet dat u het recht niet zou hebben om te werken in Italië.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit het antwoord van Italiaanse autoriteiten op de vraag tot overname van de Duitse autoriteiten. Dat u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde dat u geen subsidiaire bescherming zou gekregen hebben in Italië maar enkel "humanitair asiel" en dat u deze status niet kon vernieuwen omdat u geen arbeidscontract en een huurcontract kon voorleggen wordt tegengesproken door het antwoord van de Italiaanse autoriteiten op de vraag tot overname van de Duitse autoriteiten waaruit duidelijk blijkt dat u wel degelijk subsidiaire bescherming kreeg in Italië. Dat u dit tijdens uw gehoor op het CGVS ontkende en verkeerdelijk verklaarde dat uw verblijfspapieren in Italië zouden afhangen van een arbeidscontract en huurcontract dat u niet kon voorleggen, ondergraven verder uw verklaringen dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt verder dat uw beschermingsstatuut in Italië, de subsidiaire beschermingsstatus, niet vervalt.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een Soedanees attest van leeftijdsschatting neer. Dit document verandert de hierboven gedane vaststellingen niet aangezien uw identiteit hier niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker leidt een enig middel af uit de schending van:

"- Artikel 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen.

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen

- Artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003

- *Beginsel van audi alteram partem*
- *Beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid;*"

Verzoeker stelt dat er in het administratief dossier geen document is opgenomen dat bewijst dat hij in Italië subsidiaire bescherming kreeg. Verzoeker probeert duidelijk te maken dat het niet gaat om subsidiaire bescherming maar om humanitair asiel. Verweerder hield geen rekening met zijn verklaringen. Verzoeker verwijst naar en citeert uit zijn verklaringen bij het CGVS.

Volgens verzoeker valt het op dat het interview slechts twee uur duurde en dus de kans niet liet aan de ondervrager om zich te verdiepen in de details van zijn relaas. De ondervrager nam de tijd niet om bijkomende vragen te stellen over de exacte aard van verzoekers verblijfstitel. Hij baseerde zich enkel op een vermoeden, dat hij ergens gelezen had. Verzoeker stelt dat de precieze aard van elk element van zijn relaas correct moet worden onderzocht.

Verzoeker benadrukt verder dat er in het verslag van de DVZ aangeduid staat dat hij geen verblijfsdocument bezit voor een ander land.

Verzoeker citeert uit de landeninformatie die verweerder hanteert en stelt dat deze niet aan het licht brengt hoe verweerder kon interpreteren dat verzoeker de subsidiaire bescherming had. De informatie van verweerder dateert trouwens van voor verzoekers asielaanvraag. Zij heeft dus geen betrekking op huidige zaak en de bestreden beslissing.

Verzoeker geeft aan dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS duidelijk een aantal punten heeft aangekaart omtrent de situatie in Italië. Hij verwijst in deze naar zijn verklaringen bij het CGVS omtrent de mishandelingen in het opvangcentrum, de economische situatie in Italië, de burgemeester van Perugia, de discriminatie van migranten in Italië en de problemen die hij kreeg doordat hij bepaalde situaties probeerde aan het licht te brengen. De Italiaanse autoriteiten zochten hem omdat hij naar de pers stapte.

Volgens verzoeker is de informatie over de burgemeester van Perugia niet relevant voor huidige zaak. Verweerder vergeet rekening te houden met de essentie van het dossier. Had verweerder zijn verklaringen correct gelezen, dan had verweerder begrepen dat verzoeker niet bedoelde dat de burgemeester ontslag nam omwille van het gevraagd onderzoek maar wel voor het onderzoek. Verzoeker had verkeerd begrepen dat de burgemeester ontslag nam terwijl in werkelijkheid een andere burgemeester werd verkozen. Dit misverstand omtrent de politiek is in hoofdte van een Soedanees die in Italië verblijft begrijpelijk. Aldus kan verweerder niet serieus worden genomen waar deze stelt dat verzoeker opzettelijk leugenachtige verklaringen aflegde.

Verzoeker wijst erop dat verweerder de voor hem onhoudbare situatie in Soedan en Libië niet betwist.

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent het begrip 'eerste land van asiel'. Hij stelt met huidig verzoekschrift te hebben aangetoond dat verweerder niet wettig kon oordelen dat Italië aan hem een reële, doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming bood. Verweerder kon niet aantonen dat aan de voorwaarden voor verblijfsrecht op het grondgebied voldaan was. Verzoeker stelt te hebben aangetoond dat:

- "- Het niet zeker is dat hij de subsidiaire bescherming in Italië geniet aangezien zijn verklaringen hiermee niet overeenkomen*
- geen doeltreffende maar een precaire bescherming genieten;*
- geen duurzame maar tijdelijke bescherming genieten aangezien zijn vergunning blijkbaar om de zes maanden moest worden vernieuwd, onder voorwaarde van een werkcontract en een huurcontract"*

Verzoeker wijst op artikel 27 van het voormelde KB van 11 juli 2003 en stelt:

"De verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat de bescherming die hij verkreeg in Italië niet aan de voorwaarden voldeed die de bovenstaande wettelijke bepalingen vastleggen. De verwerende partij gaat ervan uit dat de verzoeker de subsidiaire bescherming heeft terwijl dit in door geen enkel document of rapport wordt bewezen. Men weet niet op wat de verwerende partij zich baseert om dit te bepalen. Dit al doende, schendt zij haar onderzoeksplicht en bovenstaande bepaling. Bijgevolg is de beslissing illegaal en moet ze worden nietig verklaard."

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt nergens hoe het vertrouwensbeginsel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Aldus wordt de schending van het vertrouwensbeginsel niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoeker duidt evenmin concreet aan hoe het "*Beginsel van audi alteram partem*" zou zijn geschonden. Dient voorts te worden opgemerkt dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn of haar belangen aan te tasten, zonder dat hem of haar de gelegenheid wordt geboden om zijn of haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt uit de stukken van het dossier, waaronder het gehoorverslag van het CGVS, dat verzoeker weldegelijk de mogelijkheid heeft gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. De aangevoerde schending van de hoorplicht kan, te meer nu verzoeker niet concreet aangeeft waarover hij nog gehoord had moeten worden en zelf evenmin enige bijkomende informatie verstrekt, niet worden aangenomen.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gesteld:

"Op grond van de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Soedan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen.

Hij poneert immers ten onrechte dat uit het administratief dossier niet zou blijken dat aan hem in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend. In het administratief dossier bevindt zich onder stuk 16 een schrijven van 3 september 2015 van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken waaruit dit duidelijk blijkt.

Dat het gehoor bij het CGVS te kort was en dat er bijkomende vragen hadden moeten worden gesteld over de exacte aard van verzoekers verblijfstitel, is gelet op voormeld schrijven een verwijt dat niet dienstig aangevoerd wordt.

Over verzoekers voorgehouden problemen in Italië, wordt in de bestreden beslissing vervolgens terecht gemotiveerd:

“In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u dat u er problemen had met de directrice van het vluchtelingencentrum waar u woonde omdat die u racistisch zou behandeld hebben en u met de dood bedreigd zou hebben toen u in het ziekenhuis lag in Italië omdat u gedreigd zou hebben met naar de pers te stappen om te vertellen wat ze deed en over de mishandelingen die u ondergaan zou hebben in het vluchtelingencentrum (zie gehoorverslag CGVS p.6). Gevraagd of u een klacht indiende bij de politie in Italië nadat de directrice van uw vluchtelingencentrum u met de dood bedreigd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS p.7), zei u dat u dacht dat ze contacten kon hebben met de politie en u bang was, waarna u uit het ziekenhuis zou weggevlucht zijn. Er moet dus vastgesteld worden dat u geen bescherming zocht bij de Italiaanse autoriteiten nadat u daar met de dood bedreigd zou zijn geweest. Toen u uw asielaanvraag indiende bij DVZ, verklaarde u dat u, nadat u vertrokken was uit Italië en in Zweden verbleef, hoorde dat mensen van de Italiaanse autoriteiten u zochten (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5 in het administratief dossier). U zei dat u vermoedde dat dit komt omdat u geklaagd had bij de burgemeester van Perugia omtrent de manier waarop u behandeld werd in Italië door de medici en door de autoriteiten. U verklaarde verder dat de burgemeester omwille van deze klacht ontslag genomen zou hebben.

Toen u hiernaar gevraagd werd tijdens uw gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS p.8-9), zei u dat u gaan klagen was bij de burgemeester van Perugia maar dat deze geen interesse had in uw klacht. U kreeg de burgemeester niet te zien en hoorde daarna dat hij ontslag genomen had (zie gehoorverslag CGVS p.8). Gevraagd waarom de burgemeester van Perugia ontslag genomen zou hebben, zei u dat u hem gevraagd zou hebben om een onderzoek te voeren naar de mishandelingen van vluchtelingen in het centrum en dat hij ontslag nam voor hij dat onderzoek deed. Gevraagd of u wist waarom de burgemeester van Perugia ontslag genomen zou hebben, zei u dat hij ontslag genomen zou hebben omdat u over de realiteit sprak in het document dat u hem overhandigd zou hebben en dat u in dat document ook zou gezegd hebben dat u met de pers ging spreken over de mishandelingen indien de burgemeester er niets aan deed. U kon zich de naam van de burgemeester van Perugia niet meer herinneren en verklaarde dat hij ontslag genomen zou hebben toen u in het ziekenhuis lag, eind 2013 – begin 2014 (zie gehoorverslag CGVS p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Wladimiro Boccali de burgemeester van Perugia was van 24 juni 2009 tot de verkiezingen op 8 juni 2014. Wladimiro Boccali verloor deze verkiezingen waarna Andrea Romizi de nieuwe burgemeester van Perugia werd. Er moet dus vastgesteld worden dat de burgemeester van Perugia geen ontslag nam, noch in 2013, noch in 2014 maar de gemeenteraadsverkiezingen verloor, waarna de winnaar van deze verkiezingen als nieuwe burgemeester werd aangesteld. Uw verklaringen, dat de burgemeester van Perugia ontslag genomen zou hebben omwille van uw klachten over uw verklaarde mishandelingen in uw centrum in Italië, blijken dus niet te kloppen. Het feit dat u deze leugenachtige verklaringen aflegt, ondergraaft volledig uw algemene geloofwaardigheid alsook uw verklaringen dat u het slachtoffer werd van mishandelingen in Italië. Daarnaast kan over deze verklaringen ook opgemerkt worden dat u, zoals hierboven al beschreven, bij DVZ verklaarde dat u in Zweden hoorde dat de Italiaanse autoriteiten u zouden zoeken maar dat u dan wel daarna nog naar Italië terugkeerde (zie verklaringen DVZ over reisroute en gehoorverslag CGVS p.6).

Als andere voorbeelden van uw “mishandeling” in Italië, haalde u aan dat u 50 euro moest betalen voor uw astma medicatie, terwijl u deze in België (als asielzoeker) gratis krijgt (zie gehoorverslag CGVS p.7) U verklaarde bij DVZ ook dat u in Italië “geen recht op werk” kreeg (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS). Toen er u gevraagd werd dit uit te leggen tijdens uw gehoor op het CGVS zei u dat men u in Italië, wanneer u er solliciteerde, zei dat de economie niet goed is in Italië en dat zelfs de Italianen geen werk vinden (zie gehoorverslag CGVS p.8). Dat u moeilijk werk zou vinden in Italië, zoals alle Italiaanse burgers, betekent niet dat u het recht niet zou hebben om te werken in Italië.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan.

Met de loutere verwijzing naar, herhaling van en volharding in zijn eerder afgelegde verklaringen over de situatie in Italië, doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Dat de informatie over de burgemeester van Perugia voor zijn zaak niet relevant zou zijn, kan gelet op verzoekers voormelde verklaringen en de aangehaalde informatie over deze burgemeester voorts niet ernstig worden genomen.

Evenmin kan worden gevolgd dat verzoeker niet zou hebben bedoeld dat de burgemeester ontslag zou hebben genomen omwille van zijn vraag tot onderzoek en verkeerd zou hebben begrepen dat de burgemeester ontslag nam terwijl deze in wezen eenvoudigweg niet werd herverkozen. Verzoekers verklaringen bij het CGVS, zoals terecht aangehaald in voormelde motivering, waren namelijk niet voor interpretatie vatbaar en niet mis te verstaan. Hij gaf meermaals en in duidelijk bewoordingen aan dat de burgemeester ontslag nam en stelde eveneens uitdrukkelijk dat dit omwille van zijn vraag tot onderzoek was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.8). Hoe dan ook gaat verzoeker met de voormelde, *post factum* geuite beweringen geheel voorbij aan de vaststelling dat het ogenblik waarop de voormalige burgemeester van Perugia zijn functie in werkelijkheid stopzette totaal niet kan worden gerijmd met zijn verklaringen dienaangaande.

Voor het overige laat verzoeker voormelde motieven ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit het antwoord van Italiaanse autoriteiten op de vraag tot overname van de Duitse autoriteiten. Dat u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde dat u geen subsidiaire bescherming zou gekregen hebben in Italië maar enkel “humanitair asiel” en dat u deze status niet kon vernieuwen omdat u geen arbeidscontract en een huurcontract kon voorleggen wordt tegengesproken door het antwoord van de Italiaanse autoriteiten op de vraag tot overname van de Duitse autoriteiten waaruit duidelijk blijkt dat u wel degelijk subsidiaire bescherming kreeg in Italië. Dat u dit tijdens uw gehoor op het CGVS ontkende en verkeerdelijk verklaarde dat uw verblijfspapieren in Italië zouden afhangen van een arbeidscontract en huurcontract dat u niet kon voorleggen, ondergraven verder uw verklaringen dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt verder dat uw beschermingsstatuut in Italië, de subsidiaire beschermingsstatus, niet vervalt.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven.

Uit de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’), kan, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, wel degelijk worden afgeleid dat enkel zijn verblijfsdocument, en dus niet zijn subsidiaire beschermingsstatus, vervalt en moet worden vernieuwd.

Voor het overige laat verzoeker voormelde motieven ongemoeid. Hij toont geenszins aan dat hij in Italië niet langer de subsidiaire beschermingsstatus en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht geniet. Dat verweerder de voor hem onhoudbare situatie in Soedan en Libië niet betwist maakt niet dat Italië in hoofde van verzoeker niet aanzien kan worden als een eerste land van asiel.

Inzake het document dat verzoeker neerlegde (administratief dossier, map 'documenten'), wordt in de bestreden beslissing tot slot terecht opgemerkt:

"Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een Soedanees attest van leeftijdsschatting neer. Dit document verandert de hierboven gedane vaststellingen niet aangezien uw identiteit hier niet in twijfel wordt getrokken."

Verzoeker laat deze vaststelling ongemoeid. Bijgevolg blijft deze onverminderd gelden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan Italië in hoofde van verzoeker aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

3.5. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF